[135] پيامبر ريشهء آن، وعلى ساقهء آن وسوگند به خدا كه ما ميوه آن درختيم، هر كه به شاخه أي از شاخه هاي آن چنگ زند نجات يافته، وهر كه از آن تخلف ورزد در آتش سقوط مى كند. آنگاه حضرت على عليه السلام از آخر جمعيت برخاست، در حاليكه رداء ايشان از پشت سرش كشيده مى شد، تا اينكه بالاى منبر كنار امام حسن عليه السلام قرار گرفت، وبين چشمهاى ايشان را بوسيد، وفرمود: أي پسر پيامبر حجتت را بر مردم ثابت كرده، واطاعتت را واجب ساختى، پس واى بر كسى كه تو را مخالفت نمايد. (15) خطبهء آن حضرت در فضيلت اهل بيت بعد از شهادت پدرش روايت شده: هنگامى كه أمير المؤمنين عليه السلام به شهادت رسيد، امام حسن عليه السلام بالاى منبر رفت وخواست سخنى بگويد، اما گريه ايشان را امان نداد، لحظاتي نشست آنگاه ايستاد وفرمود: سپاس خدائى را سزاست كه در آغاز يگانه بود، ودر ازل به خداوندى برترى يافت، به بزرگى وتوانائى برتر گرديد، آغاز نمود آنچه را ايجاد كرد، وپديد آورد آنچه را كه خلق نمود، در حاليكه نمونه أي در گذشته از آنها وجود نداشت.
